

These are publicized

הנהו קלא אית להו –

OVERVIEW

סימפון of חשש there is no עבדים explained that by purchasing סימפון of חשש there is no עבד is a ליסטים מזוין or a קוביוסטוס there is no חשש of סימפון since these issues are well publicized and every buyer knows about them. There is a dispute between רש"י and תוספות why does הנהו קלא אית להו remove the concern of סימפון.

פירש הקונטרס¹ וסבר וקבל² –

explained; that since these faults are known we assume **that the** buyer **realized** the עבד has these מומין **and** nevertheless **accepted** the sale.

פירש"י disagrees with תוספות:

וקשה לרבינו תם דבפרק המוכר פירות (בבא בתרא דף צב,ב) **אמר בהדיא** –

And the ר"ת **has difficulty** with פירש"י, **for in** פרק המוכר פירות, **the** בריתא **clearly states** concerning if one finds out that the slave he bought was -

לסטים מזויין או מוכתב למלכות אומר לו הרי שלך לפניך –

An armed robber or he was assigned to be killed by the government, the buyer says to the seller here is your slave before you; take him back for there is no sale. How can רש"י maintain here that by a ליסטים מזוין or a מוכתב למלכות that it is a valid sale (because וקבל (סבר) when the גמרא in ב"ב says that the sale may be voided.

פירש"י offers his interpretation:

ומפרש רבינו תם קלא אית להו ולא שכיחי ולא חשו להו לסימפון כיון דלא שכיחי³ –

And the ר"ת **explains** that since קלא אית להו **therefore it is not common** that one should buy a ליסטים מזוין for a slave **and** therefore the חכמים **were not concerned for this type of סימפון since it is not common.**

פירש"י offers an explanation of תוספות:

ורבינו אליהו מקיים פירוש הקונטרס דהיכא דקיבל המוכר מעות אמרינן –

And רבינו אליהו **substantiates** פירש"י (in this manner); **that whenever the seller received payment for the slave, we assume** -

מדלא בדק הלוקח קודם נתינת המעות הני מומין דאית להו קלא אם כן סבר וקבל –

¹ בד"ה קלא.

² The עבד כנעני may eat תרומה since the buyer cannot void the sale (he accepted the עבד as is).

³ The עבד כנעני may eat תרומה since presumably when the owner bought him there was no קול; therefore we may safely assume that he is not a ליסטים מזוין (otherwise there would have been a קול). The chances that an עבד may be a ליסטים מזוין when there is no קול is highly unlikely; therefore no גזירה was made

That since the buyer did not inspect the slave before paying, and these מומין (of ליסטים and קוביוסטוס) are among these that are publicized therefore we assume that he knew about them and he realized and accepted them.⁴ This explains our גמרא here.

והא דאומר לו הרי שלך לפניך מיירי קודם שנתן הלוקח מעות –

And that הרי לוקח may say to the seller ב"ב in ברייתא, which states that the לוקח **did not pay yet**, therefore he may rescind even though he may have made a קנין.

וקצת משמע כן התם דפריך ולימא המוציא מחבירו עליו הראייה⁵ –

And this is somewhat indicated there (that we are discussing a case where the לוקח did not pay yet), **for the גמרא asks and let us say 'המוציא מחבירו - עליו הראייה'**

אלמא משמע דהלוקח מוחזק:

This evidently indicates that the לוקח is in possession of the money.

SUMMARY

רש"י maintains that if the buyer accepts it and it is a valid sale. תוספות maintains that it is not a valid sale but since it is uncommon that one would buy a ליסטים מזוין and therefore no גזירה of סימפון. [סבר וקבל] (it is a valid sale [for he is the מוחזק]) or he did not pay (it is not a valid sale [for he is the מוחזק]).

THINKING IT OVER

1. Is the קול of ליסטים מזוין more publicized according to רש"י or according to ר"ת?
2. According to the explanation of ר' אליהו; when can the עבד eat תרומה; when the owner acquires him, or only after the owner paid for him?⁶

⁴ It would seem that according to the ר"ת, it is a מקח טעות even if he paid the money (for the קול is usually so prevalent that the לוקח can argue I was sure he was not a ליסטים מזוין since I did not hear about it).

⁵ Actually there is no such גמרא there [concerning a ליסטים מזוין]. Rather the גמרא there asks on the רישא (of the ברייתא which תוספות previously cited) where it states נמצא גנב הגיעו; why do we say that it is a valid sale since רוב עבדים are גנבים, but שמואל maintains that אחר הרוב, therefore the implied question is that (according to שמואל) the לוקח should keep his money since המוציא מחבירו עליו הראייה. This indicates that the רישא is in a case where the לוקח did not pay yet, and presumably so too is the סיפא of ליסטים מזוין.

⁶ See אמ"ה footnote # 115 and onwards.